

[Niels Helveg Petersen]

Den viste en meget lille og i øvrigt vigende tillid til, at Socialdemokratiet kan løse de økonomiske problemer. Det mest bemærkelsesværdige var, at der blandt faglærte arbejdere, som er de socialdemokratiske kerne-tropper, var mere tillid til, at regeringen kunne løse problemerne, end at Socialdemokratiet kunne gøre det. Det er bemærkelsesværdigt, men det er ikke så mærkeligt, for med hensyn til alle de balanceproblemer, vi har i vores økonomi, må man sige, at de socialdemokratiske anbefalinger i de år, der er gået, vil have øget problemerne.

Hvis vi havde fulgt de socialdemokratiske anvisninger, havde de offentlige udgifter været langt større og dermed også skattetrykket, renten, ledigheden og underskuddet på betalingsbalancen, og derfor er det ikke så mærkeligt, at der ikke er nogen tillid til, at Socialdemokratiet kan løse de økonomiske problemer.

Det Radikale Venstre stemmer imod hr. Svend Aukens dagsorden, og det gør vi af to grunde: for det første skal regeringer sidde tiden ud – det er nu vores opfattelse og har altid været det – og for det andet er det da virkelig en hån mod folk at foreslå, at der skal holdes valg den 30. juni. Hundre tusinder af danskere vil på det tidspunkt være taget på sommerferie. Er det virkelig alvorligt Socialdemokratiets og SFs opfattelse, at Danmark skulle holde valg den 30. juni? Det er det selvfølgelig ikke. Dagsordenen er noget pjat, og den fortjener derfor selvfølgelig heller ikke at blive vedtaget. Men det svarer jo meget godt til, hvad der er sket i årets løb: Socialdemokratiet og andre partier i opposition har haft travlt med at se valg om hvert et gadehjørne. Imens har Det Radikale Venstre passet sit arbejde og opnået ganske stor indflydelse.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg har bedt om ordet nu for straks at få ryddet en misforståelse af vejen.

Hr. Niels Helveg Petersen beklagede, at udenrigsministeren har udtalt sig hånligt om arbejdet i Østergaard-udvalget. Det har jeg ikke. Jeg har derimod bl.a. i et indlæg i Politiken peget på de nye vilkår, hvorunder arbejdet i det såkaldte Østergaard-udvalg foregår.

Arbejdet tillægger regeringen overordentlig stor betydning, men vi er meget bekymrede over de signaler, der er udsendt fra Socialdemokratiet, signaler, der lyder på, at hvis man skal nå frem til en fælles holdning som et resultat af udvalgets arbejde, må den som et minimum rumme den lange række af synspunkter, som det såkaldte sikkerhedspolitiske flertal har markeret i de senere år gennem over 20 dagsordener. Det har bl.a. hr. Svend Auken gjort udtrykkeligt opmærksom på, og det illustrerer jo Socialdemokratiets binding til SF. Det er helt klart, at det er noget, regeringen ikke kan bidrage til, derfor bliver der ikke enighed i udvalget, hvis Socialdemokratiet står fast på disse krav. Det kan ikke overraske nogen.

Men det, jeg så har sagt om udvalget, og som nogle måske har misforstået, er, at skaden herved heller ikke er så stor, som den ville have været for bare et halvt år siden, for der er heldigvis sket en international udvikling, som har skabt mulighed for markante fremskridt i nedrustningsforhandlingerne mellem Øst og Vest, og det er fremskridt, som bl.a. er sikret ved, at Sovjetunionen har opgivet en række af de krav, som Socialdemokratiet og det sikkerhedspolitiske flertal har ment at Danmark skulle støtte; derved er der sket fremskridt i forhandlingerne.

Tiden er altså løbet fra denne del af den sikkerhedspolitiske debat i Danmark, heldigvis, og derfor presser disse problemer sig heller ikke så stærkt på i arbejdet i det sikkerhedspolitiske udvalg, som de tidligere har gjort. Det gør dog ikke arbejdet i det sikkerhedspolitiske udvalg overflødigt, måske blot mindre presserende.

Og som det også fremgik af statsministerens indledende bemærkninger, håber regeringen på enighed om de store linjer i dansk sikkerhedspolitik, men der bliver ikke enighed, hvis Socialdemokratiet står firkantet fast på, at regeringen skal tilslutte sig SFs synspunkter lige så villigt, som Socialdemokratiet gjorde det, straks Socialdemokratiet var gået i selvvalgt opposition i 1982.

Som statsministeren sagde indledningsvis: vi burde også kunne enes i det såkaldte Østergaard-udvalg, men det kommer vel i så fald efter valget, og deri ligger just bekymringen over, at Socialdemokratiet så tydeligt har deponeret sin bevægelsesfrihed hos SF, hvil-